

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Gerecht uitvoeringsbesluit C(2019) 2652 final van de Commissie van 3 april 2019 houdende goedkeuring van het „Grande Progetto Nazionale Banda Ultra Larga — Aree Bianche” (GP BUL) [„Groot Nationaal Ultrabreedbandproject — Witte Gebieden” (GP BUL)] voor een subsidiabele kostprijs van 941 022 670 EUR, dat haar op 4 april 2019 ter kennis is gebracht, nietig te verklaren, voor zover het de door de begunstigde gemaakte btw-kosten uitsluit van de bijdrage uit het EFRO, maar anderzijds bepaalt dat die kosten in de bijdrage zullen worden opgenomen, en de Europese Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van het beroep voert verzoekster vier middelen aan.

1. Met het eerste middel voert verzoekster aan dat artikel 69, lid 3, onder c), van verordening nr. 1303/2013 ⁽¹⁾ is geschonden omdat geen van de drie redenen voor uitsluiting van de btw-kosten beantwoordt aan een van de gevallen waarin de btw overeenkomstig de nationale btw-wetgeving kan worden teruggevorderd.
2. Het tweede middel is ontleend aan schending van de bepalingen van richtlijn 2006/112 ⁽²⁾ betreffende de btw-plichtigen (artikelen 9 en 13) en de btw-kantoren (artikelen 206 en 250), niet-eerbiediging van de nationale grondwet en de basisstructuren van de lidstaten (artikel 4, lid 2, VEU) en schending van artikel 69, lid 3, onder c), van verordening nr. 1303/2013. Verzoekster stelt dienaangaande dat het niet gerechtvaardigd is om aan te nemen dat de voorbelasting die MiSE als begunstigde van de bijdrage uit het EFRO heeft betaald, terugvorderbaar is omdat een ander ministerie (dat van Financiën) die voorbelasting als belastinginkomst heeft geïnd.
3. Het derde middel berust op schending van de artikelen 9, 11, 13 en 28 van richtlijn 2006/112. Volgens verzoekster sluit het feit dat Infratel een *inhouse*vennootschap van MiSE is niet uit dat voor de overdrachten van goederen en diensten door Infratel aan MiSE facturen worden opgesteld waarop btw in rekening wordt gebracht.
4. Het vierde middel is gebaseerd op schending van artikel 61, lid 8, en artikel 69, lid 3, onder c), van verordening nr. 1303/2013. Verzoekster voert aan dat het betrokken project met staatssteun wordt medegefinancierd uit het EFRO. Het kan dus niet worden beschouwd als een inkomstgenererend project.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 1303/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 houdende gemeenschappelijke bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds, het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij en algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad (PB 2013, L 347, blz. 320).

⁽²⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).

Beroep ingesteld op 14 juni 2019 — Daimler/Commissie

(Zaak T-359/19)

(2019/C 263/65)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Daimler AG (Stuttgart, Duitsland) (vertegenwoordigers: Rechtsanwälte N. Wimmer, C. Arhold en G. Ollinger)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit C(2019) 2359 van de Commissie van 3 april 2019, dat is vastgesteld op grond van verordening (EG) nr. 443/2009 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾, en met name artikel 8, lid 5, tweede alinea, ervan (hierna: „bestreden besluit”), nietig verklaren voor zover dit besluit in artikel 1, lid 1, juncto bijlage I, tabellen 1 en 2, kolommen D en I, respectievelijk de gemiddelde specifieke CO₂-emissies en de CO₂-besparingen die het gevolg zijn van eco-innovaties vastlegt, en
- verweerster verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vijf middelen aan:

1. Eerste middel: schending van artikel 12, lid 1, tweede alinea, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011 ⁽²⁾ juncto artikel 1, lid 3, van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/158 ⁽³⁾

Verweerster heeft artikel 12, lid 1, tweede alinea, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011 juncto artikel 1, lid 3, van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/158 geschonden aangezien zij bij de ad-hoccontrole van de CO₂-besparing is afgeweken van de goedgekeurde testmethode door een onjuiste Willansfactor toe te passen.

2. Tweede middel: schending van artikel 12, lid 1, tweede alinea, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011 juncto artikel 1, lid 3, van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/158 en artikel 6, lid 1, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011

Verweerster heeft artikel 12, lid 1, tweede alinea, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011 juncto artikel 1, lid 3, van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/158 en artikel 6, lid 1, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011 geschonden door in het kader van de door haar bij de ad-hoccontrole toegepaste testmethode vooraf niet de nodige specifieke voorwaarden te hebben gesteld aan het gebruik van deze testmethode.

3. Derde middel: schending van artikel 12, lid 2, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011

Verweerster heeft artikel 12, lid 2, van uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011 geschonden door te gelasten dat geen rekening wordt gehouden met eco-innovaties voor het voorgaande jaar, 2017, terwijl op grond van deze bepaling alleen wordt toegestaan dat geen rekening wordt gehouden met emissies voor het volgende kalenderjaar.

4. Vierde middel: schending van het recht om te worden gehoord

Verweerster heeft inbreuk gemaakt op verzoeksters recht om te worden gehoord, zoals is vereist krachtens het algemene beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging en artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

5. Vijfde middel: schending van de motiveringsplicht

Het bestreden besluit voldoet niet aan de motiveringsvereisten van artikel 296, lid 2, VWEU en artikel 41, lid 2, onder c), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In het bestreden besluit verwijst verweerster slechts in abstracte bewoordingen naar afwijkingen van de testmethode, maar gaat zij niet in op de vraag die wezenlijk is voor de beslechting van het geschil, namelijk of en in hoeverre de testmethode verlangt dat vooraf specifieke voorwaarden worden gesteld en of verweerster een dergelijke testmethode in uitvoeringsbesluit (EU) 2015/158 heeft goedgekeurd.

-
- (¹) Verordening (EG) nr. 443/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 tot vaststelling van emissienormen voor nieuwe personenauto's, in het kader van de communautaire geïntegreerde benadering om de CO₂-emissies van lichte voertuigen te beperken (PB 2009, L 140, blz. 1).
- (²) Uitvoeringsverordening (EU) nr. 725/2011 van de Commissie van 25 juli 2011 tot vaststelling van een procedure voor de goedkeuring en certificering van innoverende technologieën ter beperking van de CO₂-emissies van personenauto's uit hoofde van verordening (EG) nr. 443/2009 van het Europees Parlement en de Raad (PB 2011, L 194, blz. 19).
- (³) Uitvoeringsbesluit (EU) 2015/158 van de Commissie van 30 januari 2015 betreffende de goedkeuring van twee hoogrendementsalternatoren van Robert Bosch GmbH als innoverende technologieën ter beperking van de CO₂-emissies van personenauto's uit hoofde van verordening (EG) nr. 443/2009 van het Europees Parlement en de Raad (PB 2015, L 26, blz. 31).

Beroep ingesteld op 14 juni 2019 — Jalkh/Parlement

(Zaak T-360/19)

(2019/C 263/66)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvilliers, Frankrijk) (vertegenwoordiger: F. Wagner, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- de wetgevingsresolutie van het Europees Parlement van 16 april 2019 over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van verordening (EU, Euratom) nr. 883/2013 betreffende onderzoeken door het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) wat betreft samenwerking met het Europees Openbaar Ministerie en de doeltreffendheid van de onderzoeken van OLAF [COM(2018)0338 — C8-0214/2018 — 2018/0170(COD)] nietig verklaren;
- het Europees Parlement verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker vier middelen aan.

1. Eerste middel: schending van de artikelen 7 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, doordat de bestreden resolutie het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) in staat stelt om toegang te krijgen tot persoonlijke informatie, wat in strijd is met het recht op eerbiediging van het privé-leven en het recht op bescherming van persoonsgegevens.
2. Tweede middel: schending van de artikelen 8 en 9 van protocol (nr. 7) betreffende de voorrechten en immuniteiten van de Europese Unie, doordat de bestreden resolutie OLAF in staat stelt om de parlementaire immuniteit van de leden van het Parlement te omzeilen.